

675. ~~1777~~

SKANDALEN

PAA

SØRUPGAARD

En Præstedatters
Kærlighedsroman
fortalt i levende Billeder.

I Hovedrollerne præsterer Fru **Clara Wieth**,
Else Frølich og **V. Psilander**

et smukt og fint afstemt Sammenspil, som præger
denne interessante Film med det fornemste
Stempel.

Handlingen foregaar i en landlig Præstegaard og paa
det nærliggende Gods.

Personerne:

Pastor Tofte ..... Hr. Fr. Jacobsen
Inger, hans Datter..... Fru Wieth
Hugo, hans Nevø, stud. theol. Hr. Ottesen
Grev Wrangel..... Hr. Lauritzen
Komtesse Polly, hans Datter Fru Else Frølich
Bøgh, Godsinspektør..... Hr. V. Psilander

Nordisk Kunstfilm i 25 Optrin

Afdelingerne.

1. En Præstegaardsidyl.
2. Faders Øjsten.
3. Sommergæsten ventes.
4. Herskabet skal rejse.
5. Hugos Ankomst.
6. Stævnemødet.
7. Ved den lille Pavillon.
8. Et Aar efter.
9. Hjemkomsten.
10. Komtesse Polly.
11. En Ridetur.
12. Skinsygens Kvaler.
13. Komtessens Erobring.
14. Et Trick.
15. Besejret!
16. Den kære Fætter.
17. En Tilstaaelse!
18. Ingers Sorg.
19. Gamle Minder.
20. „Skal vi flygte sammen?“
21. Afsked paa graat Papir.
22. Det sidste Farvel.
23. En Ven.
24. „Jeg elsker Dig, Inger!“
25. I Lykkens Havn.

Skandalen paa Sørupgaard.

I Tilværelsens Sum af Tilfældigheder griber man tit fejl. Ofte opdages Fejltagelsen for sent, og et helt Liv kan være forspildt. For Inger, Pastor Tofte's Datter, gaar det heldigvis ikke saa galt.

Inger har forelsket sig i Inspektør Bøgh paa Grev Wrangels Gods, og nogen skulde blot dengang, hun præsenterede sin Udkaarne for Faderen, fortælle hende, at hun har grebet forkert! Han vilde nok faa med hende at bestille, thi hun er en bestemt, ikke saa ganske lidt egenraadig Natur, der ikke lader sig raade af andre. Det faar hendes Fætter Hugo, Studenten, at føle. Han plejer at tilbringe sine Ferier hos Onklen, Pastor Tofte, og hjem til Studenterkamret har han bragt med sig, indsluttet i sit Hjerte, Billedet af et viltert lille Ungpigeansigt. I Aar har han besluttet at ville fri til Kusinen, men temmelig hurtig mærker han, at han er tilovers. Inderlig bedrøvet vender han tilbage til Hovedstaden.

Et Aar gaar hen. Grev Wrangel og Datteren, Komtesse Polly, der har opholdt sig i Udlandet, vender hjem til Godset. Komtessens Blikke fanges straks ved Synet

I Høsegaarden.

af Inspektørens tiltalende mandige Ydre. Bøgh er ikke vanskelig at paavirke, og snart udvikler Forholdene sig

Den flotte Godsinspektør.

saaledes, at naar han er under Komtessens Indflydelse, formaar han kun at gøre, hvad hun forlanger. Han ind-

Elskovesleg.

Ved Havelaagen.

Fortrollige Stunder.

vikles bestandig mere i det Net, hun spinder udenom ham.
Naar han er alene, vakler hans Sind mellem Ingers rene

Fader og Datter.

og trofaste Hengivelse og Komtesse Pollys ildfulde
Skønhed.

Skinsyge.

En Solstraale i Mørket.

Dette Dobbeltspil bliver imidlertid i Længden Bøghs ærlige Natur imod. Han føler, at han nu helt er i Komtessens Magt, og han bryder derfor med Inger.

Samtidig skriver Pastor Tofte, der føler, at han vanskeligt vil kunne lindre Datterens Hjertesaa, til Hugo. Brevet er ganske kort. Det lyder:

Kære Hugo!

Kom, kære Hugo. Vi trænger til dig.

Din Onkel.

Hugo kommer. Inger lærer at forstaa, at der bag Hugos ærbødige, næsten underdanige Tilbedelse, banker et oprigtigt elskende og trofast Hjerte. Og hun skænker ham den Kærlighed, som den anden forsmaaede.

Men Bøgh maa bøde for sin Svaghed. En Dag overrasker den gamle Greve sin Datter i Armene paa Godsinspektøren. Rasende giver han den Formastelige øjeblikkelig Afsked. Medens Inger og Hugo lover hinanden Troskab for Livet, vandrer Bøgh ensom bort fra Eggen. Han havde grebet den Rette, men havde atter letsindigt sluppet sit Tag. Nu er det hans Lod at angre!

DEN RETTE

DRAMA I 2 AKTER

— Dansk Kinograf-Film —

Udlejes med Monopol for Danmark af Aktieselskabet Kinografen, København.
I Norge: Aktieselskabet Kinografens Bureau, Bergen.

Den Rette.

Drama i 2 Akter.

— Dansk Kinograf-Film. —

HOVEDPERSONERNE:

Hofjægmester Brockdorf	Otto Jacobsen.
Oluf Brockdorf, hans Søn	Anton de Verdier.
Sognepræsten	Peter Kjær.
Agnete, hans Datter	Edith Psilander.
Emilie Krantz	Oda Rostrup.
Sagfører Linde	H. C. Nielsen.

Hofjægmester Brockdorf, der fører et meget dyrt Hus, har Pengevanskeligheder og gaar uroligt op og ned, til hans Sagfører kommer. De gaar Regnskaberne igennem, men der synes ingen Udvej at være.

Samtidig staar hans Søn Oluf ventende paa det aftalte Sted efter hende, — hende, den søde lille Præstedatter Agnete, der længe har ejet hans Hjerte. Hun kommer, og Stævnemødet resulterer i, at de lover hinanden sin Tro, men foreløbig i al Hemmelighed.

Den rige Nabo, Godsejer Krantz, kommer med sin smukke

Datter Emilie paa Besøg hos Brockdorfs. Kaffen serveres paa Verandaen, den glade Oluf konverserer Frk. Krantz livligt, og!

Selskabet gaar ned i Haven, da den snedige Sagfører har udklækket en Idé til Ordning af de vanskelige Pengeaffærer. Han

foreslaar et Parti mellem Oluf og Emilie Krantz. Dette vil klare Situationen.

Da Far og Mor meddeler deres Søn denne Plan, giver det et pinligt Sæt i Oluf, hvis Tanker dvæler hos en anden. „Red dit Fædrenejhem fra Ruin,“ bønfaller Mor, og Oluf lover, han skal forsøge at bilægge den Kamp, der raser i hans Hjerter. Med skælvende Haand skriver han den skæbnesvangre Meddelelse til den, der var al hans Glæde.

Brevet ankommer til Præstegaarden, og det Smil, hvormed

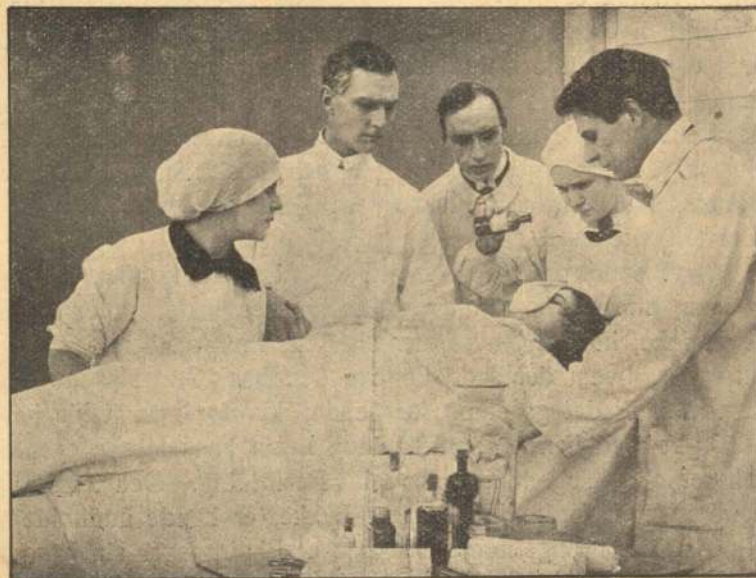

det modtages af Agnete, forvandles hurtigt til Forfærdelse. Som ramt af Lynet styrter hun om.

Kort Tid efter tager Agnete bort fra Hjemmet, ud i Verden — for at glemme.

Samtidig fejres Forlovelsen mellem Oluf og Emilie Krantz ved en pragtfuld Fest-Dinér, hvor Hofjægermesteren udbringer de Nyforlovedes Skaal. Da Middagen er forbi og det unge Par spadserer i Haven langs Hækken mod Landevejen, kører en Vogn forbi. Emilie forstaar ikke, hvorfor hendes Forlovede stirrer saa uroligt efter den.

De Unges Bryllup fejres kort Tid derefter.

To Aar efter.

Den unge Frue er alvorlig syg og beordres paa Hospitalet.

En Operation er nødvendig, og denne overstaas ogsaa godt, men Fruen er meget svag. Ved hendes Side staar en Vugge med et yndigt lille Barn, og paa Børdet ved Sengen staar et Fotografi af hendes Mand. Hun har en flink Sygeplejerske, der passer hende godt, men da Oluf kommer for at se til sin Hustru, søger Sygeplejersken at skjule sit Ansigt. Det er Agnete, hans fordums Elskede, som Skæbnen har ført hertil som Sygeplejerske.

Da Agnete tror, Emilie sover, tager hun Fotografiet, Billedet af ham, hun aldrig kunde glemme, og kysser det. Men Emilie sover ikke, hun ser, hvad der sker, og hun forstaar — forstaar nu ogsaa, hvem der sad i Vognen den Dag, Oluf stirrede efter den. Nu er det gaaet op for hende, hvorfor man vilde have Oluf gift med hende, nu ved hun, hvem hans Hjerte egentlig tilhører — og hun tager sin Beslutning. Den Tanke at være i Vejen for to Menneskers Lykke, er hende uudholdelig. Hun skriver hastigt nogle Ord paa et Papir, tager sin Ring af og lægger denne i Papiret. Resolut tømmer hun derpaa i ét Drag den Flaske, der indeholder den giftige Medicin, hvoraf kun maatte tages faa Draaber, og synker tilbage i Puderne.

Da Oluf sørgmodig staar ved Emilies Dødsleje, finder han Ringen med hendes korte Brev, der dog siger saa meget: „Giv denne Ring til den Rette!“

Og kort Tid efter sætter Oluf, i den gamle Præstegaard, Ringen paa Fingeren af — den Rette.

Den Rette.

Personerne: Pastor Tofte . . . . . Fr. Jacobsen.
Inger, hans Datter . . . . . Fru Wieth.
Hugo, hans Nevø stud theol . Ottesen.
Grev Wrangel . . . . . Lauritzen.
Kontesse Polly, hans Datter .Fru Frölich.
Bøgh, Godsinspektør . . . . .Psilander.

I Tilværelsens Sum af Tilfældigheder griber man tit fejl. Ofte opdages Fejltagelsen for sent, og et helt Liv kan være forspildt. For Inger, Pastor Toftes Datter gaar det heldigvis ikke saa galt.

Inger har forelsket sig i Inspektør Bøgh paa Grev Wrangels Gods, og nogen skulde blot dengang hun præsenterer sin Udkaarne for Faderen, fortælle hende, at hun havde grebet forkert. Han vilde nok faa med hende at bestille, thi hun er af en læstent lidt egenraadig Natur, der ikke lader sig raade af andre. Det faar hendes Fætter Hugo, Studenten, at føle. Han plejer at tilbringe sine Ferier hos Onklen Pastor Tofte og har bragt med sig hjem til Studenterkamret Billedet af et viltert lille Ungpigeansigt indesluttet i sit Hjerte. Iaar har han besluttet at ville fri til Kusinen, men temmelig hurtigt mærker han, at han er tilovers. Inderlig bedrøvet vender han tilbage til Hovedstaden.

Et Aar gaar Grev Wrangel og Datteren, Kontesse Polly, der har opholdt sig i Udlandet, vender hjem til Godset. Kontessens Blikke fanges straks ved Synet af Inspektørens tiltalende mandige Ydre. Bøgh er ikke vanskelig at paavirke, og naar han er Kunder Kontessens Indflydelse, formaar han kun at gøre, hvad hun forlanger. Han udvikles bestandig mere i det Net, hun spinder udenom ham. Naar han er alene, vakler hans Sind mellem Ingers rene og trofaste Hengivelse og KontessePollys ildfulde Skønhed.

Dette Dobbeltspil bliver imidlertid i Længden Bøghs ærlige Natur imod. Han føler at han nu helt er i Komtessens Magt, og han bryder derfor med Inger.

Samtidig skriver Pastor Tofte, der føler, at han vanskeligt vil kunne lindre Datterens Hjerteskaar, til Hugo. Brevet er ganske kort. Det lyder:

Kære Hugo!

Kom, kære Hugo. Vi trænger til dig.

Din Onkel.

Hugo kommer. Inger lærer at forstaa, at der bag Hugos ærbøssige, næsten underdanige Tilbedelse, banker et oprigtigt elskende og trofast Hjerte. Og hun skænker ham den Kærlighed, som den anden forsmaaede.

Men Bøgh maa bøde for sin Svaghed. En Dag overrasker den gamle Greve sin Datter i Armene paa Godsinspektøren. Rasende giver han den Formastelige øjeblikkelig Afsked. Medens Inger og Hugo lover hinanden Troskab for Livet, vandrer Bøgh ensom bort fra Egnen. Han havde grebet den Rette men havde atter letsindigt sluppet sit Tag. Angeren er nu hans Løn.

^{A/S} **NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**
COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.   Teleph.: Amt Mpl. 10191.

NORDISK FILMS COMPANY

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.G. LTD.

Telephone - City 172.

Telegrams—Norfilecom, Westrand, London.

The Vicar's Daughter

A Pulsating Story of a Man's inconstancy and the ruin which his own actions bring upon himself.

Released October 27.

Length 3123 feet.

For full synopsis, see following pages.

The Vicar's Daughter.

A PULSATING STORY OF A MAN'S INCONSTANCY AND THE RUIN WHICH HIS OWN ACTIONS BRING UPON HIMSELF.

IN THIS FILM we have mirrored the actions of a man who, passionately laying siege to a girl's heart, won her love, only to tire when another woman came on the scene. Forgotten were his vows of constancy, gone his manhood; at the first temptation he fell, and, in falling, found his own punishment. And in the meantime, the girl he had discarded realised the difference between true love and sham, and her cousin reaped the reward of his constancy. That is the story in brief, but to narrate events as they occurred:—

The Rev. Mr. Toft was vicar of the little parish church, and was a man beloved by all who knew him. His pleasures in life were few, mainly consisting of his duty to God and to mankind, his home, and his daughter. The latter, Clara, was a sweet, kind girl just out of her teens, filled with the happiness of innocence, and also—she had a lover. But so far she had said nothing of him to her father, for Mr. Dawson was a new arrival in the district, only having just recently arrived to take up the stewardship on the adjoining estate of Count Vrangal.

LOVE'S SWEET DREAM.

One morning a letter is delivered at the vicarage from the Rev. Toft's nephew, Herman, who announces that he proposes to make a visit during his holiday. The old man reads this to his daughter, for in the back of his mind lurks a desire to see these two dear children united in the bonds of matrimony. But it would seem as though his dream will never be realised, for that very morning Clara brings Mr. Dawson and shyly introduces him. True to his creed, the old clergyman welcomes him, and extends him an invitation to call again.

Soon after this, Herman arrives, and it is easy to see that he worships the very ground on which his fair

cousin treads. But she only cares for him in a spirit of *bon camaraderie*.

Girlishly she takes him around from point to point, showing him first one thing and then another, until they come to a field in which the cows are being milked. Not to be denied, Clara insists upon being allowed to take one of the milkers' places. Whilst she is delightfully engaged in her new occupation, Dawson appears. The two men gaze at one another, and instantly each feels a mutual hostility. By this time Clara has jumped up, and introduces the newcomer to her cousin. The latter would hurry her away, but she shakes him off, and sidling up to Dawson, receives a note, which he deftly smuggles into her hand. Thrusting it away, she yields to Herman's importunities, though with a very bad grace, and together they wander back to the vicarage garden. Some subtle difference has sprung up between them, for Clara is highly indignant with her companion, and when he would sit by her as she idly swings

in a hammock, she asks him in a frigidly polite tone to be so good as to leave her alone. Poor Herman goes with a heavy heart, and no sooner is his back turned than Clara scans the note from Dawson. It is brief and asks the girl to meet him by the brook at eight o'clock that evening. They meet, and love's sweet dream begins to spin out its idyllic existence. While they pledge vows of eternal constancy, poor unhappy Herman wanders the grounds, vainly endeavouring to find some way to win Clara's love. At length he sinks down upon a seat, to be aroused from his sad reverie by the object of his thoughts. Fresh from the caresses of Dawson, the girl is in no mood to listen to

Herman, and suddenly flinging her light wrap over his head, she takes flight.

The following morning Dawson and Clara meet by arrangement, and the steward shows the girl over the estate of which, during the Count's temporary absence abroad, he has the sole control. From one point to another they wander, at last coming to a stop before a beautiful old summer lodge. After a little hesitation, the girl is persuaded to enter. Herman, too, is wandering through the grounds, and peering through the windows of the lodge, sees Clara in the arms of Dawson. For him the world has suddenly grown black, and on the spur of the moment he decides to leave immediately. Hurrying homeward, he packs his things, and making his excuses to his uncle, he leaves. At the very gate he comes upon Clara and Dawson. To the former he bids goodbye, but the latter he passes in contemptuous silence. Had he seen sorrow leap into the girl's eyes at the thought of his departure he might have stayed, but no. There was merely a look of surprise at his hurried departure. A few minutes later Dawson was ushered into the vicar's presence. Briefly he stated that he loved Clara and asked if there were any objection to himself as her accepted *fiancee*. The good old man, thinking only of his child's happiness, said he would not stand in the way of the dictates of her heart.

One year passes, a year of happiness to Clara and Dawson, and of mental anguish to Herman. Then the sleepy little village awakens one morning to the news that the Count Vrangal is returning home with his daughter Polly. Instantly preparations are made to welcome them, and among those who line the side of the road are the vicar and his daughter. Dawson welcomes them at the house, and Polly is decidedly attracted by the handsome young steward, while on his part he is rather impressed by her.

The next day Polly, who has been given a new horse, asks Dawson to go out riding with her. As they canter along, they find a great interest in one another, so much so that when they meet the vicar and his daughter, Dawson just stops to excuse himself, and then gallops off. Instinctively Clara recognises a rival in Polly,

and that she has already set out to conquer Dawson's heart. Perhaps the old vicar thinks the same, for one finds him sadly shaking his head in disapprobation.

Later in the day Dawson comes to Clara, and for the first time each realises that some intangible barrier has arisen between them. Tearfully the girl begs her lover not to go riding again with Polly, but he refuses to give any promise, and they part estranged.

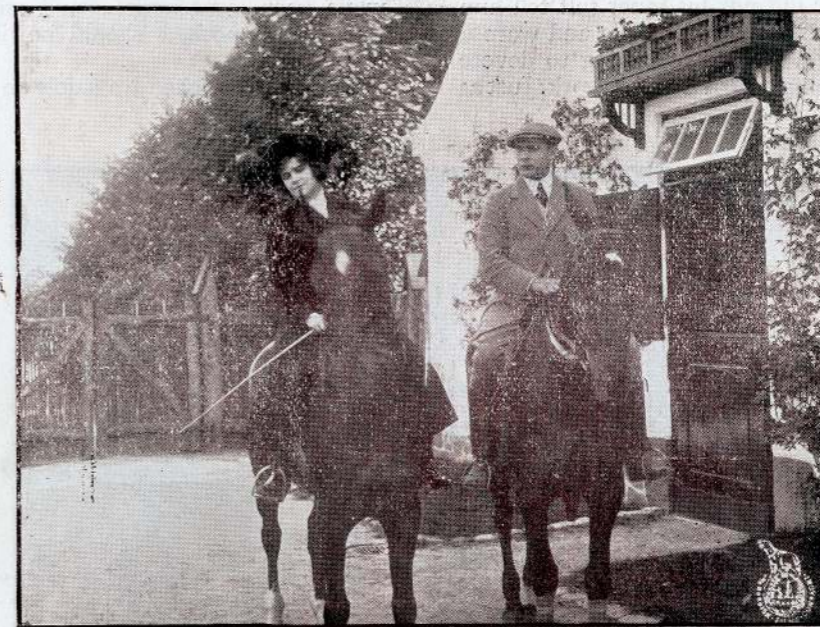
In honour of his return, Count Vrangal gives a reception, which both the vicar and his daughter attend. But the affair is an absolute misery for the girl, who finds Dawson devoting his whole time exclusively to Polly. At length she slips her hand into that of the man she loves

but Polly noticing the manoeuvre, caps it by condescendingly tapping her under the chin and moving away with some trivial remark.

Affairs go from bad to worse, until at length Polly and Dawson go riding again. The woman is determined to force matters, and causing her companion to dismount to pick up her whip, she causes her horse to dash off, pretending that it has got beyond her control. As soon as he can mount, Dawson follows. But Polly has gained a long start, and turning

a bend in the road, she draws up. A smart slap sends the horse galloping away riderless, while she calmly takes up a position by the roadway as though she has been thrown. Thus is she found by Dawson, who gently bends over her. Her arms entwine themselves about his neck as he attempts to rise, and their lips meet in a kiss. Clara sees them as they return homewards, and from their affectionate posture, she guesses the truth. Sadly she weeps out her trouble on her father's shoulder, and scarcely hears him say that Herman has written asking if he will be welcomed for his holidays. Perceiving his daughter's agony of mind, the old man writes to say he will be very pleased to see him, and in fact, thinks he is badly wanted.

Meanwhile Dawson severs himself entirely from Clara, who, when her cousin arrives, realises the meaning of true love, and turns to the shelter of Herman's arms. And while Clara finds happiness, Dawson is ignominiously dismissed by the angry Count.

POLLY CAPTIVATES DAWSON.

Released October 27th.

Code Word, "Vicar."

Length 3123 feet.

Price 4d. ft. (plus toning.)

D e r R e c h t e .

Personen:

Pastor Tofte	.Herr Fr. Jacobsen
Inger, seine Tochter	.Frau Wieth.
Hugo, sein Neffe	.Herr Ottesen.
Graf Wrangel	.Herr Lauritzen.
Komtesse Pöly, seine Tochter .	.Frau Frölich.
Buche, Gutsinspektor	.Herr Psilander.

Im schmucken Pastorhause war Jung Inge das Schmuckeste, das stand für alle fest, die das Pastorhaus kannten. Sie war der Sonnenschein in dem Hause, dem auch sonst das Glück nicht fremd war, denn Zufriedenheit und Behaglichkeit sind doch das Glück. Was wäre es sonst! so dachte der Pastor. Inge aber dachte schon anders, denn sie kannte ein heimliches, verschwiegenes Glück, das sich leise, ganz leise in ihr Herz eingeschlichen und von dem sie sich selbst nach nichts eingestand. Von dem sie nur träumte, im Schlaf und im Wachen, und dieses Glück war die Liebe. Die Liebe zu dem hübschen, jungen Gutsinspektor, der auch nach dem Urtheile ihres Vaterseins ganzer und tüchtiger Mann war. Dass er sie liebte, das wusste sie. Auch ohne dass er es ihr sagte. Das verriet jeder Blick, jedes Wort und sie wusste, der Tag war nicht weit, wo er ihr seine Liebe gestehen würde, und sie sehnte sich diesem Tage mit seligem Bangen entgegen. Geradezu der Zeit kam Besuch. Wer? Hugo. Das war ihres Vaters Brudersohn, also ihr lieblicher Vetter. Der hatte schon als Knabe wer weiss wie sehr an ihr gehangen und oft hatte er gesagt: Warte nur, wenn ich erst gross bin, dann wirst Du meine Frau und keine Andere. Warum kam ihr das jetzt in den Sinn. Nein, nein, Sie wurde eines Anderen Frau, das wusste sie besser. Neugierig aber war sie doch, wie er aussah, denn nun hatten sie sich seit Jahren schon nicht mehr gesehen. Und als

er kam, da war er ein stattlicher Burch mit einer Studentermütze, denn er war auf der hohen Schule. Und er hatte sich so nach Inger gesehnt, und jetzt, da sie zur Jungfrau erblüht in all ihrer lieblichen Schönheit vor ihm stand, da wurde eine kindliche Liebe mit einem Male zur heissen, lodernden, sehnenden Liebe. Sie sah den Eindruck wohl und lächelte. Denn dass seine Liebe so tief gehe, das ahnte sie nicht. Sie dachte ja immer nur an den einen und den lernte er auf dem Felde kennen, wie man den Menschen so kennen lernt. Aber seltsam, es war gleich, als ob er gegen den jungen Mann einen Hass, ein Misstrauen empfände, über das er sich keine Rechenschaft zu geben vermochte. Es war eben da und liess sich nicht bannen und wuchs immer mehr. Es wuchs umsomehr, als Inge all seine Zärtlichkeiten, die über jene hinausgingen, die einem Vetter erlaubt sind, zurückwies und nichts von seinen Gefühlen, von seiner Liebe hören wollte. In der Nacht träumte er von ihr, sie aber von dem Anderen, mit dem sie gestern die ersten Liebesküsse getauscht. Und ganz, ganz früh schlich sie sich aus dem Hause und ganz, ganz früh erwachte auch er. Sie aber war längst mit dem Andern zusammengetroffen, sie war längst mit ihm durch die herrlichen Parkwege gestreift und war mit ihm in den Pavillon getreten, der wie zur Liebesrasg einlud. Hier wurden die Zwei von den Studenten gesehen. Eine tiefe unheilbare Wunde im Herzen ging er in sein Kämmerlein zurück, packte seine Sachen zusammen und verliess, vom Pastor Abschied nehmend, das Haus. Ich frage Dich nicht, weshalb du gehst sagte dieser. Ich frage dich nur, ob es sein muss. Es muss, gab Hugo zu Antwort. Dann gehe und Gott beschütze Dich. Er gab ihm einen väterlichen Kuss und liess ihn aus dem Hause ziehen, in das jener so voll Freude, voll Hoffnung und Sehnsucht getreten war. An der Gartenpforte begegnete er Inge und dem Andern. Wie?

Du gehst? Ich muss. Lebe wohl! und ohne den Andern zu sehen, ohne ihn sehen zu wollen, schritt er an ihnen vorbei.

Die aber hatten in ihrem Glücke zuviel zu tun, um darüber nachzudenken. Hand in Hand traten sie vor den Pastor hin. Wir haben uns lieb, gib uns Deinen Segen! Von ganzem Herzen - glaubst Du aber auch, dass er der Rechte ist? Ja Vater, glaubst Du es nicht? Ich will hoffen . . . .

Viele, viele Monde voll Glück folgten dem Tage. Bald sollte die Hochzeit sein und wenn die Gutsherrschaft da war, dann sollte sie dem jungen Paare ein neues kleines Häuschen geben, wie es sich für den Gutsverwalter wohl schicktr. Und nun kam die Herrschaft. Der Graf und die Komtesse. An der Schwelle zum Park wurden sie von der Dorfschaft und dem Pastor und seiner Tochter begrüsst, an der Schwelle zum Hause vom jungen Inspektor.

Freundlich reichte der Graf ihm die Hand und dankte ihm für seine Bemühungen. Die Komtesse aber . . . nein das war ja nicht möglich! Dieser Blick, dieser Händedruck . . . ganz, ganz unmöglich. Die konnten nicht ihm gegolten haben. In der Nacht aber träumte er doch von heissen Blicken aus tiefdunklen Augen, von heissen Lippen und wilden, glühenden Küssen und diese Augen waren nicht ihres und diese Küsse waren nicht ihre.

Von jenem Tage an vernachlässigte er Inge mehr undmehr. Ich zu viel zu tun. Eines Tages aber traf sie ihn, wie er mit der Komtesse ausritt. Die Begegnung war ihm offenbar peinlich. Er gab kaum seine Hand. Kommen Sie, sagte die Komtesse, und seinem Pferde die Peitsche gebend, folgte er ihr im kurzen Galopp. Inge eilte ihm nach. War das ihr Geliebter? Das war ihr Bräutigam? und erste Zweifel, der erste Schmerz herührte damit ihre Seele.

Enttäuschung auf Enttäuschung kam. Vergeblich suchte der jun-

ge Mann das Vertrauen wieder zu erringen. Versprich mir, versprich mir, von ihr zu lassen. Versprich mir, dass Du nie mehr mit ihr ausreiten wirst. Unsinn, das ist meine Pflicht. Und während einer der Ritte geschah, es. Die Komtesse, des Wartens müde, beschloss den schönen Inspektor ganz in ihre Netze zu zwingen. Als er bei einem Ausritt unterwegs aufgehalten wurde, ritt sie voraus, liess sich aus dem Sattel gleiten, als wäre sie von einem Unfall betroffen worden, und wurde von ihres Begleiters Küssen aus ihrer "Ohnmacht" geweckt. Ihr Pferd hatte sie Querfeldein gejagt. So setzt er sie auf seine, und am Zügel führte er es bis zum Gutshofe, am Pfarrhaus vorbei, ohne einen Blick zu Inge hinüber zu senden. Die schluchzte laut auf, Als er aber kam, um ihr zu sagen, er forderte sein Wort von ihr zurück, er liebe eine Andere, da weinte sie nicht mehr. Ihr Traum war aus. Das Glück war aus dem Hause gewichen. Die Sonne war von den grauen Wolken des Grames verhüllt. Der Pfarrer aber, der das Leiden seines Kindes gesehen, hatte in seiner Angst an seinen Neffen geschrieben: Komm Hugo, komm, wir brauchen Dich hier. Und am nächsten Tage war er schon da. Und an dem am demselben Tage wurde der junge Gutsinspektor im selben Pavillon, in dem er Inges Liebe gewonnen, mit der Komtesse von deren Vater überrascht und aus dem Schlosse gejagt, abgelohnt wie ein Diener.

Hugo war erschüttert, Inge so wieder zu sehen. All seine Liebe wandte er auf, um sie dem Leben, der Freude des Lebens wieder zu geben. Und allmählog gelang es ihm so gut, dass er eines Tages doch wieder von seiner Liebe sprechen konnte. Von dieser Liebe, die er schon als Knabe gehegt und die ihn niemals verlassen, selbst dann nicht, als er jede Hoffnung verloren. Jetzt aber, nicht wahr, jetzt darf ich doch wieder hoffen? Und leise zog er sie an sich, und widerstandslos liess sie es geschehen. Der Pfarrer

war nicht weit von den Beiden. Nun? habt Ihr Euch endlich gefunden? fragte er. O Vater! Er aber lächelte. Ist das aber jetzt wirklich der Rechte? fragte er. Ja Vater, das ist er, glaubst Du es nicht? Mein Kind sagte er, ich glaube es nicht, sondern ich weiss es und wusste es immer. Du aber . . . sie unterbrach ihn. Ich weiss es erst jetzt, aber . . . für immer. Und so, so war es.

o o o o o o o o o o c

^{A/S} **NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**
COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.   Teleph.: Amt Mpl. 10191.

Dans la vie on peut facilement se tromper. Souvent on découvre trop tard ses erreurs, et toute une vie peut être perdue. Cela ne va pourtant pas si mal heureusement pour Loulou, la fille de Monsieur Lebonnard. Loulou est devenue amoureuse de André, l'inspecteur de la propriété du comte de Piele, et quand elle présente à son père l'élu de son cœur si quelqu'un lui disait qu'elle s'est trompée dans son choix, ce quelqu'un aurait à faire avec elle, car, elle a une nature très déterminée qui ne prend pas conseil des autres. Son cousin Hugues, jeune étudiant en apprend quelque chose. Il a l'habitude de passer les vacances chez son oncle, Monsieur Lebonnard, et a rapporté chez lui au fond de son cœur l'image d'une petite jeune fille écervelée. Cet année il s'est décidé à demander la main de sa cousine, mais il remarque bientôt qu'il est supplanté. Profondément triste il revient à la capitale.

Un an passe. Le comte de Piele et sa fille la comtesse Blanche qui ont séjournés à l'étranger rentrent dans leur propriété. Le regard de la comtesse se porte immédiatement sur l'attrayant inspecteur. André n'est pas difficile à influencer, et lorsqu'il se trouve sous l'influence de la comtesse il ne peut résister à ce qu'elle lui demande. Il est de plus en plus pris dans le filet qu'elle tisse autour de lui. Quand il est seul, sa pensée hésite entre l'amour fidèle de Loulou et la beauté brillante de la comtesse Blanche. Ce double jeu choque cependant à la longue la nature honnête d'André. Il comprend qu'il est maintenant complètement dans le pouvoir de la comtesse, et en conséquence il rompt avec Loulou.

Cependant Monsieur Lebonnard, qui sent qu'il ne pourra que difficilement consoler le cœur blessé de sa fille, écrit à Hugues. La lettre est toute courte et s'exprime ainsi:

Cher Hugues: Viens, cher Hugues. Nous avons besoin de toi. Ton oncle.

Hugues arrive. Loulou comprend que derrière l'adoration respectueuse de Hugues bat un coeur vraiment aimant et fidèle, et elle lui donne l'amour que l'autre refuse. Mais André est puni de sa faiblesse. Un jour le vieux comte surprend sa fille dans les bras de l'inspecteur. Furieux il lui donne immédiatement son congé. Tandis que Loulou et Hugues se jurent fidélité pour la vie, André s'éloigne solitaire de la contrée. Il a trouvé le vrai chemin au bonheur qu'il a avec légèreté abandonné. Maintenant le remords est sa récompense.

^{A/S} **NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**
COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.   Teleph.: Amt Mpl. 10191.

Den Rette

Drama i 2 Akter.

Produktion: Kinografen, København, 1913.

Rekonstruktionen av filmens synopsis har skett på grundval av det bevarade programbladet med dess innehållsredogörelse och stillbilder samt bildmaterialet från Library of Congress' copyrightavdelning, Washington. Därutöver finns inget material (textlista, stillbilder el. dyl.) bevarat om filmen.

Programbladet: Ett 8-sidigt häfte med distributionsuppgifter för Danmark och Norge, rollförteckning, kort innehållsredogörelse och åtta reproducerade stillbilder, tryckt i Köpenhamn utan år (trol. 1913)

Bildmaterialet från Library of Congress: "Right One", 78 prints, registrerade 26.2.1914, reg.nr LU 2231, enl. Catalog of Copyright Entries, Motion Pictures 1912-1939, Washington 1951, sid 715.

De erhållna "copyright frame prints" (CFP) utgjorde inte 78 utan 72 och omfattade 36 scener ur filmen, vardera kopierad två gånger. Varje gång var scenumret medkopierat och varje kopia bestod av 2 rutor, när textmarkering samtidigt var medkopierad, eljest 3 rutor. Alla kopior var stämplade på baksidan med registernumret 2231, varför man lätt kunde kontrollera att ingen sammanblandning med någon annan film ägt rum.

Flera bilder var mycket svårt skadade av kemiska förändringar och därav föranledd hopklistring med intill liggande bilder. Andra

bilder var trasiga och alla var mycket sköra och bräckliga. Ett stort antal bilder måste lagas innan kopiering var möjlig. Svårast skadade var CFP 10, 18 och 38. Kopiering har emellertid likväl kunnat ske av samtliga bilder. All kopiering har skett med perforering och tydliga bildskillnader.

CFP-bilderna är kopierade från början av varje scen i filmen.

Scen-nr och text-nr är på CFP-bilderna skrivna bredvid varandra och medkopierade vid kopieringen av negativet. Detta innebär att texten ifråga hör ihop med scenen, antingen som inledningstext till den eller som replik eller brevttext, inklipt i den.

Följande scen-nr (CFP-nr) och text-nr är på detta sätt kombinerade:

CFP nr	1	-	text	1-3
"	3	-	"	4
"	4	-	"	5
"	9	-	"	7
"	12	-	"	8
"	15	-	"	11
"	15A	-	"	12
"	16	-	"	13
"	17	-	"	14
"	18	-	"	15
"	19	-	"	16
"	20	-	"	19
"	27	-	"	21
"	32	-	"	25
"	38	-	"	30

Följande tre CFP-scener saknades i materialet från Washington: nr 2, 8 och 39, som är filmens sista bild. Medräknas dessa (i vardera 2 exemplar), stämmer det i copyright-katalogen angivna totala antalet "78 prints".

Likaledes
~~likaledes~~ saknades textmarkeringar för följande tretton texter:
6, 9, 10, 17, 18, 20, 22, 23, 24, 26, 27, 28 och 29.

CFP nr 38 innehåller filmens sista textmarkering och var så skadad att endast första siffran var läsbar. Den är en 3-a och texten har därför bedömts som text nr 30.

CFP-materialet täcker emellertid inte hela filmen, även om de felande nr 2, 8 och 39 medräknas. Av programbladet och stillbilder i det framgår otvetydigt att viktiga delar av filmen helt saknas i materialet.

Synopsis

Texter (1-2):   Den Rette

Drama i 2 Akter.

Huvudpersonerna:

Hovjägmästare Brockdorf ..... Otto Jacobsen

Oluf, hans son ..... Anton de Verdier

Sockenprästen ..... Peter Kjaer

Agnete, hans dotter ..... Edith Buemann-
Psilander

Emilie Krantz ..... Oda Rostrup

Sakförare Linde ..... H.C. Nielsen

Text (3):   Sockenprästens unga dotter Agnete är på
väg till ett möte.

Agnete kommer skyndande fram på väg från prästgården nära
kyrkan.   (CFP 1)

Den unge Oluf Brockdorf står och väntar på henne och
det blir ett glatt återseende.   (CFP 2 saknas)

Text (4):   Hovjägmästare Brockdorf för ett stort och
dyrbart hus och har råkat i penningstvårig-
heter.

Godsägare Krantz med dotter tas mycket artigt emot av hovjägmästaren, hans maka och sonen Oluf. (CFP 8 saknas)

Text (7): Emilie och Oluf konverserar ivrigt varandra.

Oluf och Emilie vid balustraden på terrassen, medan det övriga sällskapet sitter i bakgrunden. (CFP 9)

Man serverar kaffe och Oluf och Emilie sätter sig för sig själva på trappan ned från terrassen. (Stillbild i programbladet, sid 4)

Sakföraren följer Oluf och Emilie med blicken.

Han har fått en idé.

Efter kaffet följer värdfolket sina gäster ner till det väntande ekipaget. (CFP 10)

Familjerna tar artigt avsked av varandra.

När hovjägmästaren återvänder in, passar sakföraren på att säga något till honom, som gör honom eftertänksam.

Olufs rum. (CFP 11)

Oluf kommer in. Han är glad och lycklig efter mötet med Agnete.

Hovjägmästarens arbetsrum. Han sitter vid skrivbordet och är allvarligt bekymrad för sin ekonomiska ställning. Hans maka står i bakgrunden och är också bekymrad. (CFP 12)

Så reser han sig, går bort till henne och säger (text 8):

"Ett giftermål mellan Oluf och Emilie skulle lösa hela problemet."

Först blir hon litet överraskad men så inser hon också att det är enda utvägen för att rädda ekonomin.

Föräldrarna talar med Oluf och först vill han inte vara med om saken.

Men hans mor säger (text):

"Rädda ditt fädernehem från ruin!"

Då ger han slutligen med sig och lovar att gifta sig med

Emilie.

(Enligt program-
bladet. CFP-material
saknas).

Olufs rum.

(CFP 13)

Djupt förkrossad kommer Oluf in. Han sätter sig vid skrivbordet och skriver ett brev till Agnete, där han talar om att han (text 9 eller 10) måste gifta sig med en annan.

Hovjägmästaren och hans maka är ledsna för Olufs del men glada och lättade över att saken kunde lösas på detta sättet.

(Stillbild i program-
bladet, sid 4)

Oluf är färdig med sitt brev och har rest sig för att skicka iväg det.

(CFP 14)

Han släcker bordslampan och går med brevet.

Text (11): I prästgården.

Prästgårdens matsal.

(CFP 15)

Husjungfrun kommer in med en bricka och på den ligger ett brev.

Agnete kommer och när hon ser brevet, ler hon lyckligt, tar det och öppnar det.

Husjungfrun går och Agnete börjar läsa brevet i glad och lycklig sinnesstämning.

Men efterhand förändras hennes minspel, när hon läser vad Oluf skriver (text 12, likalydande med tidigare text 9 eller 10).

Agnete läser förkrossad vidare.

(CFP 15A)

Så förmår hon inte längre utan faller avsvimnad till golvet.

Text (13):   Kort tid efteråt firas förlovningen mellan Oluf och Emilie.

Ett festligt middagsbord med Oluf och Emilie omgivna av svärföräldrarna och glada gäster.

(CFP 16)

Hovjägmästaren reser sig och utbringar en skål för de nyförlovade.

(Stillbild i programbladet, sid 5)

Man bryter upp från bordet.

(CFP 17)

Emilie är glad och lycklig och Oluf gör sitt bästa för att också se glad ut.

(Stillbild i programbladet, sid 5)

Oluf föreslår Emilie (text 14) att de skall ta en promenad i trädgården och de går för att göra det.

Text (15): Agnete har beslutat resa bort från hemmet och ut i världen - för att glömma.

Utanför prästgården. (CFP 18)

Agnete och hennes far, sockenprästen, kommer ut och Agnete stiger upp i en framkörd vagn. Far och dotter tar ett ömt avsked av varandra.

Husjungfrun gråter.

(Stillbild i programbladet, sid 6)

Så kör vagnen bort med Agnete.

Oluf och Emilie tar en promenad i parken. (CFP 19)

Medan de går där, kör en vagn förbi på vägen utanför trädgården. Det är Agnete, som far bort från byn, och Oluf tittar oroligt efter den.

Emilie märker det och frågar (text 16) vad som står på, men får inget svar.

(Enligt programbladet.
CFP-material saknas)

Text (19): Två år senare. Oluf och Emilie är gifta och hon har blivit allvarligt sjuk.

Emilies rum. Hon ligger till sängs och en sköterska vakar över henne. (CFP 20)

I rummet utanför står Oluf, nervös och ängslig. (CFP 21)
En läkare kommer. De hälsar på varandra och talas
vid några ord. Sedan går läkaren in till Emilie.

Inne i Emilies rum. Läkaren håller på att undersöka
henne. (CFP 22)

Han skakar på huvudet och är mycket betänksam.
Så går han sin väg.

Utanför sjukrummet. Oluf väntar på läkaren,
som just kommer ut från den sjuka. (CFP 23)
Läkaren säger till Oluf (text):

"Hon måste till sjukhuset och opereras."

Sjukrummet. Sjukvårdare kommer med en bår medan Oluf
lugnar och tröstar hustrun. (CFP 24)
Sjukvårdarna lägger över Emilie på båren och bär ut
henne ur rummet.

Sjukhusets pampiga entré. (CFP 25)
Emilie bärs in på sjukhuset.

Därinne görs ett operationsbord iordning för
operationen. (CFP 26)

Sjukvårdarna kommer med Emilie, som genast läggs över
på operationsbordet. Operationen börjar genast och
Emilie söves ner. (Stillbild i program-
bladet, sid 7)

Text (21): Efter operationen.

Ett sjukrum. En läkare och en sjuksyster bär
gemensamt in Emilie. (CFP 27)

De lägger henne i en säng. Sjuksystern ställer en liten
säng med en nyfödd baby bredvid henne.

Så går läkaren.

I väntrummet utanför går Oluf oroligt av och an.
Dörren öppnas och läkaren kommer ut. (CFP 28)

Jo, det går bra att gå in nu, säger läkaren.

Oluf går in.

Sjukrummet. Oluf kommer in till Emilie och barnet.
(CFP 29)

När sjuksystern får se Oluf, vänder hon snabbt bort
ansiktet för att Oluf inte skall känna igen henne.

(Det är Agnete som ödet fört dit som sjuksköterska.)

Med bortvänt huvud går hon ut ur rummet.

Väntrummet utanför. Agnete kommer ut från sjuk-
rummet. (CFP 30)

Hon stannar upp, nästan helt överväldigad av återseendets
känslor. Åskådaren förstår att minnet av Oluf alltjämt
är varm och levande hos henne.

En annan dag håller Agnete på och pysslar med den nyfödda i
sjukrummet. Emilie ligger med slutna ögon. (CFP 31)

Agnete tror att Emilie sover och går bort till nattduksbordet. Där står ett fotografi av Oluf. Hon tar det och tittar länge på det.

(Stillbild i programbladet, sid 7)

Sedan kysser hon det ömt.

Men Emilie sover inte. Hon ser vad Agnete gör och nu börjar hon förstå.

Text 25): Emilie förstod plötsligt vem som suttit i vagnen den kvällen, de förlovade sig, och varför Oluf varit tvungen att gifta sig med henne.

Emilie i sjukrummet. Ja, nu förstod hon alltsammans. (CFP 32)

När Agnete gått, tar Emilie fram papper och penna och sätter sig att skriva ett brev.

Emilie i sjukrummet i färd ~~med att~~ skriva brevet. (CFP 33)

Hon funderar ett ögonblick, så skriver hon några korta ord.

Därpå tar hon av sig sin vigselring och lägger den och brevet i ett kuvert.

Sedan tömmer hon hela flaskan på nattduksbordet med den giftiga medicinen i ett glas och dricker ur det i ett enda drag.

Därpå sjunker hon tillbaka i sängen.

Väntrummet utanför Emilies rum. Oluf sitter och väntar på att få komma in. (CFP 34)

Emilies sjukrum. Emilie ligger orörlig. Agnete kommer in. (CFP 35)

När hon upptäcker att Emilie är död, skyndar hon iväg för att hämta en läkare.

Väntrummet med Oluf. Agnete kommer ut på väg att hämta en läkare. (CFP 36)

För första gången på sjukhuset möts Oluf och Agnete. Överraskad går han fram mot henne. (Stillbild i programbladet, sid 1)

Men hon skyndar vidare och hämtar en läkare, som snabbt kommer och går in i sjukrummet.

Inne i sjukrummet. Läkaren undersöker Emilie, medan Agnete står bredvid. (CFP 37)

Han kan bara konstatera att Emilie är död.

Nu får Oluf också komma in.

När han står ensam med den döda Emilie, får han syn på hennes avskedsbrev. Han öppnar det, finner ringen och ett brev som lyder (text):

"Ge denna ring till den rätta!

Text (30): Kort tid efteråt i prästgården.

Agnete sitter i matsalen och syr.

(CFP 38)

Oluf kommer. Agnete tar glad emot honom. Han
tar fram Emilies ring och trär den på hennes finger.

Lycklig slutscen.

(CFP 39 saknas)

S L U T

Forskning och rekonstruktion: Gösta Werner, 1975.